

præster, der fungere i Embedet, kunne stemme med; i hvert Fald maa det formuleres bestemt, thi der staaer nemlig, at Menighedsraadet bestaar af Sognepræsten og mindst 4 af Kirkesognets Beboere, og der staaer senere, at det er Menighedsraadet som Helhed, der indstiller. Er Præsten død, er der ikke noget at gøre ved det, saa er han bortfalden, men ellers synes jeg, der er Tilfælde, hvor han meget godt kan komme til at stemme med, og saa kan Præsten ved at stemme sammen med et Mindretal i Menigheden blive i Stand til at indsætte som Nr. 1 en Kandidat, som ikke har Flertal i Menigheden. Men dertil kommer et Spørgsmaal, som den højtærede Kultusminister viselig lod ligge, nemlig om Kapellaners Stilling. Der staaer udtrykkeligt i Lovforslagets § 2, at i Præstens Forfald er den faste Kapellan Formand og vel at mærke stemmeberettiget Formand. Der staaer endvidere, at i Præstens Forfald indtræder den personelle Kapellan eller ordinerede Medhjælper i hans Sted som Medlem af Raadet og fungerer som Raadets Formand. Altsaa kan det meget vel tænkes, at et Mindretal i Menigheden — og derfor et Mindretal i Menighedsraadet — sammen med den fungerende Formand kan blive Flertal og indstille en Mand, der faktisk er Mindretallets Kandidat. Det er aldeles givet, det tror jeg slet ikke kan benægtes, at der her trænges til Forandringer, der umuliggøre noget saadant. Dertil kommer imidlertid ogsaa andre Ting. Ganske vist er Menighedsraadets vigtigste Opgave den at indstille Kandidater ved Præsteembedernes Besættelse, men Menighedsraadet har jo ogsaa andre Opgaver, og saa længe vi beholde Præsten som Menighedsraadets fødte Formand, kan han sammen med Mindretallet blive et Flertal over for dem, der i Virkeligheden repræsenterer det virkelige Flertal i Sogmenigheden. Ogsaa af den Grund som af flere andre Grunde maa jeg bestemt fastholde min Modstand mod Præsterne baade som fødte Formænd og for øvrigt ogsaa som fødte Medlemmer af Menighedsraadet. Jeg glæder mig over, at i hvert Fald Tanken om Præsterne som fødte Formænd har mødt Modstand ogsaa fra ansete Medlemmers Side af dette Tings Flertal; jeg haaber, at dette Ting, som saa mange Gange har søgt at faa de kongevalgte Formænd i Byraadene afskaffede, ligesom Rigsdagen i sin Tid afskaffede de fødte Formænd for Sogneraadene — det var netop Præsterne — vil fortsætte paa denne Bane og ikke vige af derfra.

Den højtærede Kultusminister skosede mig lidt for min ringe Tillid til Præsterne. Han sagde, at jeg kunde ikke tænke mig Grænser for, hvad Præsterne kunde hitte paa; han mente, at jeg i det hele taget havde for ringe Mening om Præsterne og navnlig om Biskopperne. Naa, der kan være delte Meninger om, hvilken Betragtning, der er den rigtige, Kultusministerens eller min. Jeg siger, man bør i alt Fald ikke bygge Lovforslag paa Kultusministerens Tro paa, at Biskopperne ere rolige og besindige Mænd. Den højtærede Kultusminister kunde i „Nationaltidende“ for i Aftes se en Artikel eller et Svar fra Biskoppen i Aalborg, Frederik Nielsen, der dog ellers skulde være en ret frisindet Mand. Den var saa bestemt afvisende over for Ministerens Lovforslag, og i sin Afslutning saa truende, at jeg synes, at den Ro og Besindighed, som den højtærede Minister mente Biskopperne havde, viste sig ikke her. Denne Biskop truer ligefrem den nuværende Regering med politisk Opposition. Han truer sin øverste og nærmeste foresatte med politisk Opposition, en saa alvorlig Opposition, at den kan vælte Venstreministeriet, hvis den højtærede Minister fortsætter ad disse Baner. Men dertil kommer, at det er meget undskyldeligt, naar jeg ganske vist ikke har den allerbedste Tro, paa at Præsterne ikke vil falde for Misbrug, naar man lægger dem nær, og man lægger altid Misbrug nær, naar man giver visse Folk en privilegeret Stilling; det er meget undskyldeligt, det kan stamme fra Erfaring for, hvad man har lært eller kendt, men det kan ogsaa stamme fra, hvad højt ansete og indflydelsesrige Mænd inden for Kirken selv har ment om Præsterne. Det er under disse Dages Forhandlinger, navnlig ogsaa i Bladene, blevet sagt om mig og mine Partifæller, at vi synes at være saa præstefjendtlige, men af hvem have vi da lært det, om det er Tilfældet? Ja, er der nogen, der har, om jeg saa maa sige, hudflettet den danske Præstestand, er det en saa fremragende Mand inden for Præstestanden som den nys afdøde Vilhelm Beck. Vi erindre vist alle hans Udtalelser. Jeg ved ikke, om jeg med den højtærede Formands Tilladelse ganske kort maa citere, hvad denne Mand, denne kirkelige Høvding, Vilhelm Beck, mente om Præstestanden. Han havde jo en meget ringere Mening om den, end nogen fra vor Side har tænkt paa at give Udtryk. Vilhelm Beck skrev den 31te August i Fjor: „Den danske Folkekirke har i Fortiden faaet de vidun-